

de twee Frida's

soms is pijn een monster
hij slaat kopspijkers
in je buik en borst
zijn muil vermorzelt
maar ze doodt je niet
hij bijt in je botten
maar bijt niet door

je zal leven, zegt hij,
dagelijks in mijn gezelschap
en hij grijnst en grinnikt
om zijn zwarte grap

soms is de mens een wonder
een kleine vrouw die schildert
in bed, haar romp uitgerekt
in een korset van staal

het monster spreekt zij aan
in zijn eigen monsterlijke taal
zoals je praat met een vreemdeling
die je ontvangt als een koning

zo gedraagt hij zich:
als een gezalfde die zijn vazal
mag breken op het rad;
hij kerft met koudvuur
in teen en been, bederft
het feest van vlees en adem

en zij, de vrouw die zichzelf
herschept en haar organen
zweven laat als ruimtevaarders
aan de darmen van satelliet,

zij viert haar laatste feest
en lacht: laat het afscheid
vrolijk zijn maar vraag me nooit
terug naar bed en korset
en al die spijkers in mijn rug

het monster huilt van spijt
hij krimpt en kronkelt:
zij is ontsnapt aan zijn wet
en kijk, haar mond die monkelt

Staf De Wilde